

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

30 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia oficiul Central, Sîrbu Lilia, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 15 aprilie 2019, în cauza penală privindu-l pe

*Rangu Gheorghe xxxx, născut la xx xxxx xxxx,
originar și domiciliat xxxx xxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 17.05.2016 – 18.05.2018;

Instanța de apel: 18.06.2018 – 15.04.2019;

Instanța de recurs: 28.06.2019– 30.10.2019.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cimișlia, sediul Leova din 18 mai 2018, Rangu Gheorghe a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.164 alin.(2) lit. c), art.175 Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa după cum urmează:

- în baza art.164 alin.(2) lit. c) Cod penal, 7 ani închisoare;

- în baza art.175 Cod penal, 5 ani închisoare.

În conformitate cu art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 10 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor judiciare de la inculpat a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt că Rangu Gheorghe, la data de 17 ianuarie 2016, în jurul orelor 15:30, aflându-se în stradă în xxxx xxxx, cunoscând cu certitudine că minora xxxx, a.n. xxxx, nu a împlinit vârsta de 16 ani, având scopul răpirii unei persoane și de a comite acțiuni perverse, a apucat-o de mână pe minora xxxx, în timp ce

ultima mergea pe stradă, și ținând-o de mână, a dus-o forțat în gospodăria sa, situată în sat. xxxx r-nul xxxx, unde, în casă, a privat-o de libertate, ținând-o de mână și legând cu un cablu electric ușa camerei, unde minora se afla, conștientizând acțiunile sale ilegale și imorale, a amenințat-o cu un cuțit, încercând să o dezbrace de pantaloni și urcându-se deasupra ei, a sărutat-o și a atins-o cu limba pe față, inclusiv i-a atins cu mâna organele genitale și glandele mamare.

3. Avocatul Iarovoi Maria în numele inculpatului a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Rangu Gheorghe învinuit în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.164 alin.(2) lit. c), art.175 Cod penal, să fie achitat.

În motivarea apelului a invocat următoarele argumente:

- atât în cadrul urmăririi penale, cât și cadrul cercetării judecătorești nu a fost demonstrată vinovăția inculpatului, deoarece la materialele cauzei penale, în afară de declarațiile părții vătămate minore, alte probe, ce ar confirma declarațiile acesteia nu sunt;

- minora xxxx afirmă că, Rangu Gheorghe a strâns-o de mâini și cu forța a dus-o în ograda casei lui, însă conform raportului de expertiză medico-legală nr.6 din 19.01.2016 s-a constatat, că la minoră careva leziuni corporale nu au fost depistate, cu toate că ar fi trebuit să rămână careva urme, dacă a fost ținută și dusă de mâini. La fel minora declară, că ea striga după ajutor, dar nu a auzit-o nimeni, cu toate că era ziua și la fântână se afla vecinul lui Rangu Gheorghe, pe nume Sîrbu Ion, iar alături de casa lui Rangu Gheorghe, la poartă stătea vecinul Andoni Gheorghe:

- acești martori au fost audiați la urmărirea penală la demersul apărării, însă declarațiile lor în rechizitoriu nu figurează și nici n-au fost incluși în lista martorilor, iar în ședința de judecată a fost respins demersul de a fi audiați, astfel inculpatul fiind lipsit de posibilitatea de a prezenta probe, ce ar confirma nevinovăția sa în răpirea minorei;

- afirmațiile minorei, că Rangu Gheorghe a legat ușa cu un cablu electric la fel nu sânt confirmate cu nici o probă, deoarece la cercetarea la fața locului nu a fost găsit nici un cablu, iar ușa nu are belciuguri, ca să poată fi legată;

- pe capătul de învinuire adus lui Rangu Gheorghe conform art.175 Cod penal, ultimul a declarat atât la urmărirea penală, cât și în cadrul ședinței de judecată, că minora a fost învățată și influențată de mama ei să depună asemenea mărturii, el pledând nevinovat.

Reieșind din aceste circumstanțe, avocatul a considerat că prima instanță greșit a dat apreciere juridică acțiunilor inculpatului și în acțiunile acestuia lipsesc careva acțiuni prevăzute de latura subiectivă a normelor juridice incriminate.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 15 aprilie 2019, a fost admis apelul, casată parțial sentința, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Rangu Gheorghe i-a fost stabilită pedeapsa:

- în baza art.164 alin.(2) lit. c) Cod penal, 6 ani închisoare;

- în baza art.175 Cod penal, 4 ani închisoare.

În conformitate cu art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 6 ani 1 lună

închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, sentința a fost menținută fără modificări.

5. În motivarea soluției sale instanța de apel a menționat că la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunile imputate acestuia. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, necătând la faptul că inculpatul vina nu a recunoscut, Colegiul penal a conchis că prima instanță motivat și întemeiat a concluzionat referitor la vinovăția acestuia în comiterea infracțiunilor imputate. Prima instanță s-a bazat pe probele care sunt pertinente, concludente, utile, veridice și coroborează între ele, inclusiv declarațiile părții vătămate minore xxxx, audiată în condiții speciale, reprezentantului legal al părții vătămate minore, Boldișor Olga, martorului Braicov S. și Cebanu G., documentele și procesele-verbale ale acțiunilor procesuale.

Astfel, analizând probele cercetate în ședința instanței de apel și apreciindu-le, din punct de vedere al coroborării lor cu celelalte probe, analizate, Colegiul a constatat că ele demonstrează cu certitudine vina lui Rangu Gheorghe în comiterea infracțiunilor incriminate și care combat argumentele declarate de către ultimul. Instanța a conchis că declarațiile depuse de către Rangu Gheorghe, prin care nu-și recunoaște vina, sunt declarații ce nu corespund adevărului, depuse în încercarea de a se eschiva de la răspunderea penală și se combat prin probele analizate și apreciate prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală.

Ca urmare, Colegiul a constatat cu certitudine că Rangu Gheorghe a comis infracțiunile incriminate, și că acțiunile au fost corect calificate de către prima instanță în baza art.164 alin.(2) lit. c) Cod penal, răpirea unei persoane, săvârșită cu bună-știință asupra unui minor și art.175 Cod penal, după semnele calificative acțiunii perverse față de o persoană despre care știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.

Ținând cont de circumstanțele specifice în care au fost comise infracțiunile și specificul acestora, Colegiul a reținut că proba decisivă sunt declarațiile părții vătămate. Argumentele prin care se justifică această probă pentru a fundamenta o sentință de condamnare au fost expuse de către prima instanță, urmând a fi preluate și de către instanța de apel. În același timp, nu s-au adeverit alegațiile părții apărării referitor la faptul că partea vătămată ar depune declarații false sau ar fi inventate datorită vârstei. Colegiul penal reține că nu a fost stabilit nici un motiv pentru care partea vătămată ar calomnia o persoană pe care o cunoaște și era în relații bune.

Față de lucrul judecat de primă instanță, Colegiul penal a constatat o motivare amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele incriminate prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Instanța de apel a verificat legalitatea pedepsei stabilite inculpatului Rangu Gheorghe

și a constatat că, pedeapsa aplicată de prima instanță, chiar și în condițiile săvârșirii unui concurs de infracțiuni, fiind prea aspră.

Instanța de apel a remarcat faptul că, pedeapsa definitivă stabilită inculpatului de 10 ani închisoare de către prima instanță, corespunde cu pedeapsa maximă prevăzută la art.164 alin.(2) lit. c) Cod penal, care prevede sancțiunea cu închisoare de la 6 ani până la 10 ani, astfel, Colegiul penal considerând-o ca fiind una prea aspră pentru Rangu Gheorghe, care are o vârstă înaintată de peste 67 de ani, iar potrivit înscrisului nr.51544 din 12.02.2019 eliberat de Penitenciarul nr.5 Cahul, acesta s-a aflat o perioadă de timp la tratament în Penitenciarul nr.16 Pruncul, ce denotă problemele de sănătate. (f.d.59, 65 vol. II)

Mai mult, instanța de apel a constatat că, de către reprezentantul legal al părții vătămate careva acțiune civilă nu a fost înaintată și nu a fost solicitat încasarea unor despăgubiri pentru prejudiciu de ordin material sau moral de la Rangu Gheorghe, faptul dat într-un mod indirect demonstrând lipsa urmărilor prejudiciabile comise.

Totodată, instanța de apel a conchis că, prima instanță neîntemeiat a ținut cont de condamnările anterioare a lui Rangu Gheorghe din 20 aprilie 1990 și 20 aprilie 1992, deoarece la momentul pronunțării sentinței, acestea erau stinse, iar potrivit art.110 Cod penal, antecedentele penale reprezintă o stare juridică a persoanei, ce apare din momentul rămânerii definitive a sentinței de condamnare, generând consecințe de drept nefavorabile pentru condamnat **până la momentul stingerii antecedentelor penale sau reabilitării.**

La stabilirea categoriei și termenului de pedeapsă în privința inculpatului, instanța de apel a ținut seama de prevederile art.art.7, 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria celor grave, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, care are antecedente penale stinse, astfel, ajungând la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar în condiții de izolare de societate, or, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, procurorul a atacat decizia cu recurs ordinar, solicitând casarea integrală a acesteia cu menținerea sentinței.

Recurentul menționează că, potrivit prevederilor art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului în cazul, în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar și s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege, toate fiind valabile în prezenta cauză.

Astfel, recurentul menționează că, pedeapsa stabilită inculpatului cu aplicarea este prea blândă în raport cu circumstanțele cauzei, instanța de apel a ignorat faptul că inculpatul a comis o infracțiune gravă.

În opinia acuzatorului de stat, prima instanță a stabilit în privința inculpatului o pedeapsă echitabilă pentru fapta comisă de acesta, pedeapsă pe care instanța de apel greșit a modificat-o.

În contextul celor expuse, recurentul susține că decizia recurată a fost adoptată în

rezultatul admiterii unor erori de drept procesual și material.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursului, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, considerând că inculpatului greșit i-a fost modificată pedeapsa, stabilindu-i o pedeapsă prea blândă.

La fel, Colegiul penal constată din recursul declarat că, recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând doar dezacordul cu faptul că instanța de apel nu a luat în considerație totalitatea circumstanțelor cauzei, ce în opinia ultimului, indică la modificarea nejustificată a pedepsei stabilită inculpatului, pledând în continuare pentru menținerea soluției primei instanței.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, invocând eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(2) pct.6) Cod de procedură penală, recurentul menționează despre faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, însă afirmațiile aduse în recurs sânt de ordin general și declarative, fără a-și argumenta motivul invocat, ceea ce duce și la respingerea acestui argument.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs mai specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu prevederile art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Instanța de recurs reține că, nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la pct. 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal.

La soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, nu s-au admis careva erori, iar o pedeapsă orientată spre o limită aproape de cea minimă a închisorii este aptă să atingă scopul preventiv și educativ al pedepsei, pedeapsă pe care instanța o găsește proporțională cu împrejurările și gravitatea infracțiunilor comise.

Conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Cu referire la argumentul recurentului prin care se invocă dezacordul cu blândețea pedepsei inculpatului Rangu Gheorghe, Colegiul penal remarcă, că în decizia recurată au fost amplu argumentate motivele pentru care instanța de apel a ajuns la concluzia emiterii soluției menționate, soluția dată fiind asimilată pe deplin și de către instanța de recurs și a cărei reluare nu se mai impune, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs România din 16 februarie 2010, statuează că art.6 §1 din CțEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (hotărârea Van de Hurk vs Olanda, din 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În acest sens, Colegiul penal reține că, poziția instanței de apel în mod prioritar se întemeiază pe asigurarea principiului aplicării unei pedepse echitabile, pornind de la evaluarea gradului influenței pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, apreciind obiectiv toate circumstanțele prezentei cauze.

Totodată, instanța precizează, că pentru faptele comise, lui Rangu Gheorghe ia fost aplicată o pedeapsă aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la reeducarea lui, la formarea unei atitudini corespunzătoare a acestuia față de ordinea de drept și principiile morale.

Prin urmare, Colegiul penal constată că, concluzia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind motivată și aplicată în limitele legii, motiv din care se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de către procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia oficiul Central, Sîrbu Lilia, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 15 aprilie 2019, în cauza penală privindu-l pe *Rangu Gheorghe xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 28 noiembrie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac